

«Όνειρο»

Ξάπλωσες με την ελπίδα ότι θα την ξαναδῆς ἄλλη μιὰ φορά καὶ ἴσως μπορέσης νὰ κάνης ὅ,τι δὲν μπόρεσες τὶς ἄλλες φορές: Νὰ τὴν πιᾶσης καὶ νὰ μάθης ὅλο της τὸ μυστικό.

Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο οἱ ἐλπίδες σου. Ἄρχισε νὰ ἔρχεται ἤδη ὁ γλυκὸς γαλάζιος φόντος με ὅλα τὰ σκιηκὰ του, ἀντάξια γιὰ μιὰ τέτοια παράστασι - προμέρα.

Καμμιά διακοσασιὰ μέτρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, σ' ἓνα κατάφυτο ὑψωματάκι, κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά, μόλις ἔφθασαν τὰ δυὸ παιδιὰ, πὺν μόλις ἀρχίζουν νὰ μπαίνουν στὸ σκληρό, κι ὅμως τόσο ὄνειρωδὲς νόημα τῆς ζωῆς. Ἐνα ἀγόρι κι ἓνα κορίτσι, ροδοκόκκινα ἀπὸ τὴν ὀλοήμερη, φαίνεται, ἀναζήτησι αὐτοῦ, πὺν γυρεύουν καὶ ἴσως δὲν θὰ τὸ βροῦν ποτέ, ἀκουμποῦν πλάτη με πλάτη καὶ ἀγναντεύουν τὴ θάλασσα. Ἦσυχία. Κάτι τὸ φαντασμαγορικό τῆς δίνει ἢ δύσι τοῦ μεγάλου βασιλιᾶ, τοῦ ἥλιου. Μόλις φαίνεται πίσω ἀπὸ τὰ καταπράσινα, με τὶς τόσο ὄμως φαλακρὲς κορφές, θουνά ὁ κατακόκκινος δίσκος, ἐνῶ πιὸ χαμηλὰ ἄρχισε νὰ χρυσίζει τὸ χλωμὸ φεγγάρι, ἢ θλιμμένη βασίλισσα τοῦ χαρούμενου ἥλιου, γιὰ νὰ ὑψωθῆ σὲ λίγο καὶ νὰ χαρῆ τὸν περιοδικὸ του θρίαμβο. Τὰ ἐλάχιστα σύννεφα ἔχουν βαφῆ μ' ἓνα ἀπροσδιόριστο ἐξωτικὸ χρωμα, μιὰ σύνθεσι ἐνὸς πολὺ δυνατοῦ ζωγράφου, ἀνακατεμένα μέσα στὶς κόκκινες, πράσινες, κίτρινες, μπλέ, μώβ, ροζ πινελιές του, πὺν θ' ἀρχίσουν σὲ λίγο νὰ γίνωνται ὅλο καὶ πιὸ σκοῦρες, ἓνα σκοῦρο πέπλο, πὺν θὰ σῆση τὸν πίνακα καὶ θ' ἀφίση πάλι τὸν ζωγράφο νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἐπομένη.

Ὅμως τὰ δυὸ παιδιὰ κάθονται κάτω ἀπ' τὴ βελανιδιά, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ σηκωθοῦν, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν ζωγράφο, ἐλευθερώνοντάς τον ἀπὸ τὸ μαῦρο τώρα πέπλο, ἀπολαμβάνοντας τὴν σκοτεινὴ ὁμορφιά. Καὶ τώρα μέσα στὸ γύρω σκοτάδι, βλέπουν πάνω στὴ γαληνεμένη θάλασσα μιὰν ἀσημένια λουρίδα νὰ τοὺς θαμπώνει, θάμπωμα ὄμως πάντοτε ἀπὸ φῶς φεγγαριοῦ.

Ξαφνικὰ τρομάξανε! Ἡ γαλήνη τους δὲν κράτησε πολὺ. Καί, γεμάτοι ἀπὸ ἀπροσδιόριστο φόβο, σφίχθηκαν πιὸ δυνατὰ ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλο.

Μιὰ κουκουβάγια ἔκρωξε γοερά. Αὐτὴ καὶ τὸ ἀπαίσιο τίναγμα τῶν φτερῶν μιᾶς νυχτερίδας ἔκοψαν τὸ παραπονιαρικό κρώξιμο ἐνὸς νυχτοπουλιοῦ, πὺν μόλις ἄρχιζε νὰ μοιρολογιᾶ, ποιὸς ξέρει πόσους καιμούς καὶ πόσα βάσανά του. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ ἀναταράζεται ξαφνικὰ, ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ, καὶ τὸ φεγγάρι με τὴν μικρὴ παρέα του, τὰ λιγοστὰ ἄστρα, παίζει κρυφτὸ με τὰ μαῦρα σύννεφα, πὺν παρουσιάσθηκαν ἀναπάντεχα.

Καὶ ἐνῶ στὴν ἀσημένια λουρίδα ἔβλεπες μιὰ γαληνεμένη θάλασσα, ἄρχισε κι' αὐτὴ ἢ λουρίδα νὰ ἀναταράζεται, γιὰ νὰ σταματήσῃ τελείως καὶ πάλι, σὲ ἀντίθεσι πρὸς τὴν γύρω θάλασσα, πὺν ὀλοένα ἀγριεῦε.

Τὰ δυὸ παιδιὰ με δέος τώρα παρακολουθοῦν νὰ βγαίνει μέσ' ἀπ' ἐκείνη τὴ λουρίδα ἓνας κίτρινος δίσκος, νὰ γίνεται ἀργότερα χρυσὸς σὰν δαχτυλίδι με ἓνα

πιό σκοῦρο κόκκινο γλυκὸ χρωμα στὸ κέντρο, νὰ ἀφίνη ἴσα-ἴσα νὰ ξεχωρίζη μιὰ βαρκοῦλα μέσα του, ἐνῶ τώρα — μυστήριο — τὸ κίτρινο χρωμα ἔχει μεταβληθῆ σὲ χρυσὲς ἀκτίνες.

Καὶ ἔνοιωσες καὶ σύ, κοιμισμένη, μαζί μὲ τὰ παιδιά, μιὰ γλυκεῖα μελωδία νὰ σοῦ χαϊδεύη τ' αὐτιά, λέγοντάς σου:

— Ἔλα νὰ βρῆς τὸ μυστικὸ μου, πὺ κρύβεται μέσα ἐδῶ. Αὐτὸς ἄλλωστε δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς σου; Ἔλα...

Καὶ μαζί μὲ τὰ παιδιά ἔπεσες μέσα στὰ κύματα, πὺ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ μαλώνουν, ποιὸ θὰ σᾶς πρωτοαρπάξη. Καὶ ὁ ἀγῶνας ἄρχισε. Πρέπει νὰ φθάσετε τὸν σκοπὸ σας. Καὶ γιὰ νὰ τὸν φθάσετε, ἀρκεῖ νὰ μπορέσετε νὰ φθάσετε στὴν εἰρηνεμένη ζώνη.

Τ' ἄστρα μαζί μὲ τὸ φεγγάρι φρόντισαν νὰ ἐξαφανισθοῦν, γιὰ νὰ μὴν ἰδοῦν τὸ θλιβερὸ ἴσως τέλος τῶν ἀνθρώπων, φοβερῶν σ' ὄλη τους τὴ δύναμι κι ὅμως ἀνισχύρων. Καὶ ἔτσι ξαναβῆκε ὁ ἥλιος λαμπρός, γιὰ νὰ ξαναφύγη καὶ νὰ ξαναφύγη ἀρκετὲς φορές, βλέποντάς σας ἀκόμη νὰ παλεύετε σ' ἕναν ἀγῶνα, ὅπου οἱ ἀντίπαλοι, ἀντὶ νὰ κουράζονται, ὅπως ἐσεῖς, θεωροῦν.

Ἔτσι τὰ παιδιά, τὰ δυὸ παιδιά, κουράζονται, μποροῦν ν' ἀποχωρήσουν. Πῆραν τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός, ἔχουν καιρὸ ἀκόμη μπροστά τους, γιὰ νὰ ξαναδοκιμασούν. Εἶναι νέοι, παιδιά. Ἔτσι μουσκεμένα καθὼς εἶναι, ξαπλώνουν τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια θελανιδιά, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μὲ ἀγωνία, ἀλαφιασμένα καθὼς εἶναι, τὸν ἀγῶνα σου, πὺ συνεχίζεται ἀλύπητα.

Ἐσὺ τί θὰ κάνης; Οἱ ἄλλοι ἔφυγαν καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἔχουν μόνο ἐσένα καὶ θεωροῦν. Καταλαβαίνω πὺ δὲν ἔχεις ἄλλα περιθώρια, γιὰ νὰ ξαναπαλαίψης. Ἀξίζει ὅμως, ἴσως, νὰ σκοτωθῆς γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν; Ναι; Λοιπόν; Ἡ τώρα ἢ ποτέ. Πὺ; Θὰ συνεχίσης;

Νά, σὲ βλέπουν τὰ παιδιά, πὺ ἀρχίζεις ἕναν ὕστατο ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου. Βάζεις ὅλες τις προσπάθειες καὶ ὅ,τι γίνη. Ἡ τώρα ἢ ποτέ. Φαίνεται ὅμως, πὺ τώρα. Γιατὶ μὲ θαυμασμὸ τὰ παιδιά σὲ βλέπουν νὰ κάνης τὰ τελευταῖα βήματα, πρὶν πιάσης τὴ βάρκα, κολυμπώντας μέσα στὴν ἀσημένια λουρίδα. Σὲ χάνουν τώρα μέσα στὸ κόκκινο φόντο γιὰ λίγο, γιὰ νὰ ξαναβῆς ἀναζωογονημένος, ἀλλοιώτικος ξανά, θριαμβευτής.

Ἐχεις ἀνακαλύψει τὸ μυστικὸ τῆς βάρκας καί, βλέποντας νὰ σὲ κοιτάζουν μὲ θαυμασμὸ τὰ δυὸ παιδιά, χαίρεσαι πὺ δὲν θὰ τοὺς πῆς τὸ μεγάλο μυστικὸ της. Καὶ ἀρκεῖσαι νὰ τοὺς χαμογελάσης εὐτυχισμένα πλέον, ἀφίνοντάς τα ἔτσι νὰ ἔχουν κι ἐκεῖνα νὰ παλαίψουν αὔριο, γιὰ νὰ βροῦν τὸ μυστικὸ μιᾶς βάρκας... τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς τους.

Τὸ ἄλλο πρὺ δὲν μπόρεσαν νὰ σὲ ξυπνήσουν καὶ ἔτσι σὲ ἄφισαν μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο νὰ συνεχίσης νὰ κοιμᾶσαι τὸν εὐτυχισμένο σου πια αἰώνιον ὕπνο...

Ν. Σ ι τ α ρ ᾶ ς
Ε' Γυμνασίου (Κλασσ.)